

„Jeg tror nu alligevel, det var bedst, om vi farede lidt varsommere med ham, Emanuel. Og allerbedst var det maaske, om vi endelig engang gjorde det til Alvor med at snakke til Doktoren om ham. Nu har han gaaet med det Øre snart i to Aar, og det kan dog vist aldrig ha'e sin Rigtighed.“

Emanuel svarede ikke straks; det var en Sag, de oftere havde talt om uden at kunne blive enige.

„Ja, naturligvis, Hansine . . . dersom du virkelig mener det rigtigst. Men du veed, at jeg for min Part ikke har synderlig Tillid til det Doktorvæsen. Og særlig hvad Doktor Hassing angaar, — ja saa kender du min Mening om ham. Saadan lidt Ørehistorie er jo saa almindelig hos Børn og fortager sig af sig selv, naar man bare giver Naturen Ro og Tid til selv at udbedre Skaden. Det siger ogsaa din Moder, og hun har dog mange Aars Erfaring, ikke sandt? . . . Aa, tag den Line, min Dreng! . . . Jeg kan nu i det hele aldrig tro, at Vorherre skulde have skabt Menneskenaturen saa ufuldkommen, at den altid behøver Doktorfingre for at komme ilave igen, saasnart den er bragt lidt i Uorden. Jeg tænker ofte paa, hvordan det i sin Tid gik to af mine Skolekammerater, der bægge havde faaet daarlige Øjne . . . efter Mæslinger, tror jeg. Den ene af dem blev behandlet af en Doktor, ovenikøbet en Professor, der i den hellige Videnskabs Navn pinte og plagede den stakkels Dreng med Penslinger og Indsprøjtninger og jeg veed ikke hvad, indtil han blev fuldstændig blind! Hos den anden derimod fik Naturen Lov til i Ro at skøtte sig selv, og inden kort Tids Forløb fik han et Par Øjne, som enhver kunde have misundt ham. Den Historie burde være os en Lære, synes jeg! Forresten . . . har vi ikke mere af den Olie, som Maren Nilen havde faaet af den gamle Grete ovre paa Strynø. Den hjalp jo Gutten saa godt sidst. Men gør, som du synes. . . Kom saa her, Stumpen min!“